

Задзвонив телефон. Це дзвонять з обласної дитячої лікарні. До них в реанімацію привезли п'ятирічного хлопчика з Ромен. Складний випадок, рідкісне захворювання. Хворобу діагностували, а як лікувати не знають, бо це перший такий випадок у нас в області. Кидаєш все і шукаєш потрібну літературу. Знайшла! Відправила кур'єром. Слава Богу! Встигли лікарі і з літературою ознайомитися, і дитину на ноги поставити. Такі випадки у нас не поодинокі. І всім потрібна допомога бібліотекаря.

А для того, щоб знати де і що знайти, потрібно не тільки багато читати. Потрібно вести каталоги, картотеки, пам'ятати їх рубрики, вміти швидко орієнтуватися, знати психологію читача та ще багато чого.

А ще, я вважаю, необхідно самовдосконалюватися. А для цього потрібно вивчати іноземні мови, знайомитися з новітніми інформаційними технологіями, слідкувати за новинами у світі медицини.

Отже, професія бібліотекаря – моє покликання. Я знаю, що зможу бути потрібною людям – я на своєму місці.

ПОДАРУНОК ДОЛІ

Неліна Кравчук,

в.о. директора наукової бібліотеки Вінницького національного медичного університету імені М.І.Пирогова

От і все... Назустріч біжать і біжать кучеряві широколисті розлогі дерева, густа крона яких тихенько спостерігає за потягом, що кудись поспішає. Наче метроном, відбивають такт колеса так близько і водночас десь далеко-далеко від свідомості молодої дівчини, несучи її у невідоме майбутнє. От і все, прощай Київ, прощай рідний інститут культури.

Перед очима вчорашньої студентки, яка пильно вдивляється в безкраю далечінь, повільно пропливають 4 роки навчання: напружені і цікаві, легкі і безтурботні. Вона тісно стискає в руках сумочку, де лежить диплом бібліотекаря-бібліографа, наче боїться ненароком втратити цю новеньку в червоній оправі книжечку. Адже це її важка праця, це її мрія, це її важливе досягнення. В душі поєднуються два несумісні відчуття: біль втрати минулого і радість зустрічі майбутнього. Яким воно буде? Уже вкотре рука знову мимоволі нащупує цю книжечку (бува чи не загубила) і поступово наростає тривога: чи виправдає довіру своїх Вчителів, які високо оцінили її знання?

За такими думками, які роєм так і кружляли в її голові, швидко збігли сотні кілометрів і провідник потяга оголосила: «Вінниця». Дівчина здригнулася від задумливості, попрямувала до виходу і несміливо ступила на перон. «Здрастуй, Віннице. Надіюся, ми сподобаємося один одному, подружимося і ти станеш для мене рідним містом», – стиха прошепотіла. І тут внутрішній голос заспівав: «Як тебе не любити, Києве мій». Зрадниця!». На що з посмішкою тут же відповіла: «Завжди є два береги у однієї ріки».

Здається, ще зовсім свіжі в пам'яті ці спогади, проте та молода дівчина, тепер поважна жінка, уже 20 років день за днем впевнено крокує прекрасною алеєю медичного університету на роботу – в рідну бібліотеку. Поряд серед високих дерев безтурботно співають птахи, грайливо метушаться білки, а вона, насолоджуючись красою природи, водночас планує сьогоднішній день. Уже дзвінко стукають її підбори по коридору університету і ось переступають поріг бібліотеки. Зараз тут спокійно і затишно. Вона любить вслухатися в цю тишу і намагається почути шепотіння книг. Такі миті тривають недовго. Вривається натовп

гамірних студентів, зручно вмощуються в читальній залі і враз стихають. Уже доноситься тільки шелест м'яких сторінок, які для майбутніх лікарів є справжнім «гранітом науки». Вона непомітно спостерігає за ними. І знову поринула у роздуми.

Лікар! Цією благородною і важливою професією вона марила ще з дитинства. Та не судилося... Стривай, а можливо, судилося зробити більше? У бібліотеці вона самотужки наполегливо вивчала анатомію і фізіологію, гістологію і терапію, хірургію і травматологію, щоб бути готовою із професійним вмінням віднайти в потаємних куточках інформаційного простору відповідь на будь-яке питання. Час невпинно рухається вперед, і викладачі університету та вчорашні студенти, ставши уже лікарями, кандидатами наук, професорами, називають її «колегою». І її серце переповнюється гордістю за себе, за свою професію, за своїх читачів.

Кожний відвідувач бібліотеки – це своєрідна особистість зі своїми поглядами, характерами, вимогами і потребами. Тож з кожним потрібно проявити тактовність, навчити витримки, знайти спільну мову і досягти розуміння. Вона поступово навчалася життєвій мудрості, ставши справжнім психологом у відношенні з читачами. Часто проявляла дружні, а то й материнські почуття до тих ще сором'язливих першокурсників, які залишили рідні домівки та вступили на самостійний життєвий шлях. І сльози радості з'являються на очах, коли через роки ті колишні сором'язливі студенти, а тепер кремезні хлопці та привабливі дівчата, при нагоді забігають до неї в бібліотеку, щоб поділитися своїми удачами, проблемами і навіть сокровеними таємницями. І знову її серце наповнюється гордістю.

20 років – можливо, це небагато, але вона досягнула професійного досвіду, яким завжди готова поділитися з колегами. Невимушено і цікаво відкриває таємниці професії і з радістю спостерігає за успіхом своїх працівників.

Швидко промайнув робочий день. Зроблено багато важливих справ, але у планах ще багато потрібних і цікавих. За вікном смеркає, читачі неохоче покидають бібліотеку. Навколо стихає метушливий день. Її підбори гулко відлунюють у цій тиші. Надворі вже сплять, втомлені співом, птахи, спочивають, скрутившись в клубочки у своїх дуплах, білки, а вона поспішає додому, щоб завтра знову повернутися.

Їй є чим гордитися...

Я ПОСПІШАЮ...

Лілія Лізановська,

*завідувач сектору культурно-просвітницької роботи
наукової бібліотеки Вінницького національного медичного університету імені
М.І.Пирогова*

Я поспішаю... Осіннє сонце торкається верхівок сосен. Поміж їхніми лапами просвічують маленькі сонячні промені і золотом лягають на зелено-золотаве листя кленів. Це золото заповнює і мою душу, лягає теплою хвилиною та наповнює її такою радістю, яку напевне, не можна передати на словах. Її треба відчутти самим серцем.

В кінці алеї – знайома будівля університету. Зусібіч сюди поспішають студенти, викладачі, мої колеги. Я теж спішу